

Dan Brown scrie cărți care au priză la public. Eu nu pot să fiu un admirator al realizărilor sale literare, așa cum nu pot fi un critic cu orice preț, chiar și atunci când nu e cazul. Mi-am găsit timp pentru **“Inferno”** în zilele libere din ianuarie și acum pot să-mi spun părerea despre cele citite.

Unele minți “luminate” ale acestei lumi consideră că suntem deja prea mulți, lucru care împiedică populația să trăiască în pace și fericire. Chiar pe la începutul cărții putem citi o constatare cu care probabil suntem cu toții de acord:

“...vine un moment în istorie în care ignoranța nu mai este un păcat de iertat...o clipă în care doar înțelepciunea mai are puterea de a mântui.”

Fiind prea mulți (după unii), motivația unei împușinări a populației apare de la sine:

“Întrebați-vă ce a venit după Moartea Neagră. Cu toții știm răspunsul. Renașterea. Așa a fost întotdeauna. Moartea e urmată de naștere. Pentru a ajunge în paradis, omul trebuie să treacă prin infern.”

Cartea lui Dan Brown poate fi privită în multe feluri. De exemplu, ca o carte de istoria artei medievale:

„Fântâna din mijlocul grottei constituia o ascunzătoare bună[...] Incinta era decorată cu sculpturi reprezentând oameni și animale, în diverse stadii de contopire cu pereții umezi. Grotta Buontalenti, astfel numită după cel care o proiectase, Bernardo Buontalenti, putea fi considerată cel mai ciudat loc din Florența.”

Sau ca o carte de istorie a literaturii:

„”Divina Comedie” nu are nimic comic în ea. Motivul pentru care se numește așa este cu totul altul. În secolul al XIV-lea, literatura italiană era împărțită în două categorii: tragedia, reprezentând literatura de înalt nivel, era scrisă în italiana oficială; comedia, literatură de nivel inferior, era scrisă în limba vorbită de popor și destinată acestuia.”

„Într-o notă și mai accentuată de venerare, „Divina Comedie” îi atribuie lui Beatrice nici mai mult, nici mai puțin, decât rolul de salvatoare care îl îndrumă pe Dante prin paradis. În ambele lucrări, poetul tânjește după intangibila doamnă a sufletului său.”

Asta chiar mi-a plăcut...

Sau de istorie, pur și simplu. Atoate știutorul personaj principal al romanului ne spune istoria conducătorilor venețieni:

„Dogii venețieni erau la fel ca ducii altor orașe-stat italiene, și, în decurs de o mie de ani, începând din anul 697 d.C., la cârma Veneției se aflaseră peste o sută. Epoca lor se încheiase spre sfârșitul secolului al XVIII-lea, o dată cu cucerirea napoleoniană [...]”

La fel ca în celelalte romane ale lui Dan Brown, și în acesta sunt mesaje care nu pot fi înțelese de oricine, nu se lasă dezvăluite în fața oricui...dar care declanșează imediat în profesorul de istoria artei dorința de a da explicații celor cu care discută, pentru că, nu-i așa, doar o somitate ca Robert Langdom poate ajunge la asemenea nivel de înțelegere a lucrurilor...

„În museionul aurit al sfintei înțelepciuni să-ngenuncheați [...]”

Și imediat apar explicațiile :

„...museion e un termen din greaca veche, care însemna templu protejat de muze. În museion se aduna elita culturală pentru a face schimb de idei și a discuta despre muzică, literatură și artă. Primul museion a fost construit de Ptolemeu la Biblioteca din Alexandria, cu sute de ani înainte de nașterea lui Isus[...]”

Această informație n-o știam, și mă bucur c-am citit „Infernul”! Măcar m-am ales cu noi cunoștințe! Museion, adică muzeu în zilele noastre...

Domnul Langdom cunoaște și povestea sfintei Lucia: o fată atât de frumoasă, la care toți bărbații se uitau cu jind. Pentru a rămâne intangibilă, și-a scos ochii. Același domn școlit la Harvard și care predă tot acolo, când nu fuge de răufăcători, spune celor cu care discută (și profităm și noi de asta...) de unde vine denumirea de „carantină”. Când toată lumea a înțeles că ciuma e adusă de șobolanii aflați pe corăbii, autoritățile venețiene de pe la 1300, au luat decizia ca orice navă să intre în port după ce aștepta 40 de zile în larg. În italiană, 40 se spune „quaranta”. De la cuvântul italian la românescul carantină e simplu de ajuns.

Niște legături neașteptate apar între cei care lucrează la Organizația Mondială a Sănătății și unii care, la prima vedere, vor să distrugă omenirea. De fapt, și cei răi sunt buni, chiar prea buni, pentru că se gândesc la salvarea speciei umane, condamnată altfel să se autodistrugă împrușcându-se necontrolat. La începutul marelui roman (ca număr de pagini...), cititorul poate cădea în greșeala să creadă că un personaj care conduce un iaht, personaj numit „prefectul”, e printre cei răi. Mai pe la mijlocul voluminosului roman se dovedește că „prefectul” și Robert Langdom au același țel: salvarea cu orice preț a omenirii...Domnul Langdom are un ajutor feminin de nădejde în lupta pentru conservarea speciei umane: o plăcută prezență feminină (se putea altfel?...). Cei doi găsesc un tub care putea proiecta niște imagini pe un perete. Mai trec niște întâmplări din care Langdom și blonda lui însoțitoare scapă bine-mersi.

Fugăreala continuă și prin Istanbul. Hagia „Sfânta Sofia” e descrisă cu lux de amănunte:

„Din centru, patruzeci de nervuri radiau spre margini aidoma razelor de soare, coborând până la o arcadă circulară cu patruzeci de ferestre boltite.”

Și așa mai departe...

Profesorul de la Harvard explică celor din preajma sa diferența dintre reprezentările religioase în tradiția creștină și aceleași reprezentări în tradiția musulmană.

„Conform preceptelor islamice, numai Allah poate da viață, și, prin urmare, omul nu are voie să creeze imagini ale ființelor [...]. Un Michelangelo musulman n-ar fi pictat niciodată chipul lui Dumnezeu pe bolta Capelei Sixtine, ci ar fi scris numele Domnului. Reprezentarea feței lui Dumnezeu ar fi fost considerată o blasfemie.”

Și ca să nu vă mai pun răbdarea în stare de veghe permanentă, e momentul să vă spun că totul se termină cu bine, dar cel mai bine pentru autor, care poate deja porni într-o altă vizită de documentare prin țări frumoase, cu monumente de admirat și care ascund mari secrete ale omenirii, studiind istoria locului și spunându-ne întâmplări neverosimile...Toate astea, pentru că

CARTE: „Inferno” de Dan Brown

Scris de Horia Picu

Duminică, 12 Ianuarie 2014 07:21 -

filozofii greci ai Antichității spuneau:

„Atâta timp cât numele îți va fi rostit, nu vei muri niciodată.”

Probabil că asta dorește și Dan Brown. Numele lui va fi rostit, dar contează CUM...